

СУБОТА, 26. VIII 1995.

Све јечи од „Слободе“. Надгласава „Олују“. Влак је кренуо нешто иза осам сати из Загреба. Падала је киша. Туђман је одржао кратак говор у свом стилу. Љут је јер га вријеме не служи, разара му свечану кулису. С више од 500 чланова свите улази у влак. Телевизијске су камере фиксирани у вагону гдје је ОН домаћин. Уза њ је супруга Анкица, министар рата Шушак, чувар државног печата и власник рестаорант-бордела на бечком Гиртлу – Иван Милас, монсињор Енауди – амбасадор Свете столице у Загребу, уз њега Срећко Бадурина – бискуп шибенско-кнински, затим Мате Гранић, Владимир Шекс и многи други виђенији ХДЗ-овци, зна се! На свакој станици „Слободе“ Фрањо углавном понавља исту заносну говораницу. Дакле у Карловцу, Грачацу и Книну, Хрватска и Хрвати доминанте су тих говора. Што „Слобода“ даље одмиче, Предсједник је све промуклији. Хоће ли му јуначки орган издржати до Сплита? Зар је заборавио на тактику? Та, у Сплиту је ипак оно главно – централни митинг, далматински Гази Местан! Разгаљује се у вагону „Слободе“, онолико колико се тај бешћутни, ледени човјек-стијена разгалити може. Жели бити непосредан па ваља глупости: „И Бог нам је опростио“ – неконтролирано изваљује, јер је престала пада-ти киша. Покушава се исправити: „Бог је рекао – помо-зи си сам па ћу ти и ја помоћи“. Сви се полтронски сми-јуље медиокритетској духовитости свог врховника Ха-нибала. У говораницама по успутним перонима кроз разорену и спаљену Крајину извалио је још понеки лап-сус бисерног звука. Тако нападајући Србе, рече: „Нису нам дали хљеба!“ Вјеројатно га је Анкица мунула, па се у хипу исправио: „Не, нисам се забунио – нису нам да-ли хљеб круха!“ – и потонуо још дубље у мутну мисао-ну и језичну нелогичност. Већ је у одлазном говору на загребачком Главном колодвору испалио податак да је

„Олуја“ коштала милијарду куна, а двије милијарде су зарађене у оружју које су одметници оставили. Дакле, Хрватска је и на економском добитку, а успут је добила и државу која ће трајати „миленијуме унапријед“.

Нотирам најинтересантнија мјеста његовог сплитског митинга, повијесног наравно:

– Хрвати, расути од пола до пола земаљског, вратит ће се у своју сада слободну земљу.

– Крајина је била великосрпски рак који је разједао хрватско биће.

– И они ће морати с нама играти утакмицу! (То пријети Енглезима.)

– Што су биле њихове олује? Ништа према овој нашој! (Руга се Америма.)

Окупљено мноштво га стално прекида скандирањем. Вуковар, Вуковар!!! ВУ-КОВАР! Фрањо наставља у трансу:

– Послије „Олује“ доћи ће „Громови“!

– Нема више јазбине четничког антихрватства у Книну!

Промукао је. Глас му је постао храпав, али је задржао тон и запјењеност хитлеровских урлика који расту до крешенда:

– Неславно су нестали као да их никада није ни било!

Возим се ноћним аутобусом у супротном смјеру од Туђмана. Он из Загреба, ја у Загреб, он у Сплит, ја из Сплита. Његов говор се преноси сатима без прекида, узастопце. Слушам га већ петнаести пут. Поред мене млади пар њемачких глобтротера. Не разумију ни ријечи Туђманове дреке и вике. Само ослушкују тон и – смију се. А њему уста пуна краљевског града Книна. Два момка се понашају некако чудно. Не судјелују у побожном слушању и одушевљењу у аутобусу. Одмах то примјећујем, али увјерен сам да ми се само чини. Та,